

Mattilsynet
(elektronisk innsendelse)

Hamar, 14.09.2022

Deres ref.: 2022/115419

Vår ref.: 509.199/KF/2022/67

Høringsuttalelse til forslag om endring av forskrift om vannforsyning og drikkevann (drikkevannsforskriften)

Norsk Vann viser til Mattilsynets høringsbrev av 10.06.2022 med forslag til endring av forskrift om vannforsyning og drikkevann (drikkevannsforskriften). Vår høringsuttalelse er basert på dialog med våre medlemmer i form av skriftlige innspill, samtaler og møter.

Norsk Vann har flere innspill og kommentarer til forskriftsforslaget, i den hensikt å bidra til et entydig og funksjonelt regelverk for både vannverkseiere og tilsynsmyndigheter. Vi vil først komme inn på noen sentrale utfordringer ved forskriftsforslaget, før vi deretter går konkret inn på de enkelte paragrafene. Hovedinntrykket av endringsforslagene er at disse er fornuftige og tar inn føringer fra nytt drikkevannsdirektiv på en god måte. Imidlertid er det enkelte av forslagene som Norsk Vann mener ikke bør gjennomføres, og andre som kun kan gjennomføres gitt at det legges til rette for dette via annet arbeid.

Sentrale utfordringer ved forskriftsforslaget

Styrking av Mattilsynet og nytt innrapporteringssystem (MATS) – en forutsetning

Ny forskrift som tråde i kraft i 2016 var i større grad basert på funksjonsbeskrivelser enn tidligere forskrift. Følgelig ble tolkningen av kravene og mer detaljert beskrivelse av kravene, løftet over i veiledningsmaterieell, bransjenormer og bransjepraksis. Dette har satt store krav til koordinering, normering av og kompetansebygging hos Mattilsynets personell.

Det er svært viktig at Mattilsynet planlegger for tilstrekkelig tid og ressurser til intern opplæring og samhandling for å kunne utføre sine oppgaver på en god måte. Norsk Vann og bransjen er bekymret for manglende kapasitet i Mattilsynet organisasjon, herunder hovedkontoret, til å kunne ivareta sine oppgaver tilfredsstillende.

Norsk Vann forventer at Mattilsynet fortsetter å innta en aktiv og kompetent rolle knyttet til sin uttalelse og innsigelsesrett til plansaker etter plan- og bygningsloven. Dette er helt nødvendig for å få tilstrekkelig ivaretagelse av drikkevannshensyn og vannkildebeskyttelse.

Norsk Vann mener at Mattilsynet må sikres tilstrekkelig med ressurser til å ivareta denne rollen og sine forpliktelser på drikkevannsområdet. Videre må Mattilsynet selv prioritere dette området og sikre riktig kompetanse og kapasitet i egen organisasjon.

Norsk Vann etterlyser spesielt en prioritering av et nytt innrapporteringssystem på drikkevannsområdet. MATS har store mangler og et grensesnitt mot bruker som medfører mye arbeid knyttet

til rapportering for kommunene. Disse manglende er kjent og rapportert både av Mattilsynet selv og av Helse- og omsorgsdepartementet. Innrapporteringssystemene må fornyes og digitaliseres. Dette vil gi bedre kvalitet på dataene, bedre oversikt over tilstanden i norsk vannforsyning, et bedre grunnlag for benchmarking og spare svært mye tid ute i kommunene ved rapportering. Ifølge Norsk Vann rapport B25/2020 «Forprosjekt digital vannstatistikk» (tabell 2), bruker man i gjennomsnitt 85 timer pr kommune pr år for innrapportering på drikkevannsområdet. På avløpsområdet er tilsvarende tall 20 timer. Dette er uholdbart og kritikkverdig, all den tid kommunen har leverandører av systemer som står klare til å kunne foreta denne innrapporteringen digitalt/automatisert.

Kvaliteten på innrapportering vil også kraftig forbedres ved digitalisert rapportering. Ytterligere krav til innrapportering vil forverre situasjonen. Dette er utdypet under punktet om lekkasjekartlegging nedenfor.

Hensynsoner og forholdet til plan- og bygningsloven.

Drikkevann er ikke fremhevet i plan- og bygningsloven § 3-1 som et hensyn som skal vektlegges ved planlegging etter plan- og bygningsloven. Det er «nedprioritert» til ett av flere aktuelle arealformål i kommuneplanens arealdel etter § 11-7 og i reguleringsplan etter § 12-5. Den lite fremhevede plassen drikkevann er gitt i arbeidet med arealplaner etter plan- og bygningsloven kan føre til at drikkevannshensyn bli nedprioritert når pressgrupper ønsker å etablere tiltak i nedslagsfeltet som kan påvirke kvaliteten på drikkevannet. Det kan særlig være krevende å prioritere en streng beskyttelse, når det er snakk om diffus påvirkning som kan forringe sikkerheten og kvaliteten på vannkilden på lengre sikt. Drikkevannsforskriften pålegger i § 26 kommunen, dvs. den ansvarlige for folkehelsen, å vektlegge drikkevannshensyn i planlegging etter plan- og bygningsloven, med Mattilsynet som tilsynsmyndighet. Det er viktig at drikkevannshensyn også styrkes og gjenspeiles i plan- og bygningsloven, ved at det tas inn som et hensyn under § 3-1.

I forslag til ny §27, annet ledd er Fylkeskommunens plikter beskrevet til å være «... pådriver for og samordne helhetlige løsninger for drikkevannsforsyningen...». I høringsbrevet er det henvist til at dette skal sikre at det tas nødvendige drikkevannshensyn ved råvannskilder og vanntilsigsområder som ikke ligger i den kommunen som får drikkevannet. Norsk Vann støtter målsettingen om at fylkeskommunen skal bidra til og arbeide for at regionale planer etter plan- og bygningsloven §7-1 ivaretar drikkevannshensyn på tvers av kommunegrenser. Det har i flere tilfeller vist seg vanskelig å oppnå tilstrekkelig sikring av vannkilder når kilden ligger i en kommune som selv ikke benytter vannkilden til egen vannforsyning. Erfaringsmessig vektlegges fylkeskommunale planer tungt i kommunal planlegging. Hvis det ikke tas drikkevannshensyn i de fylkeskommunale planene, vil det raskt oppstå interessemotsetninger ved at arealbruk som er avvist i kommunal planlegging grunnet drikkevannshensyn, forsøkes innarbeidet i fylkeskommunale planer av ulike interessegrupper. Vannverkseiere har erfart nettopp dette.

Imidlertid kan teksten i forslag til ny §27, annet ledd, forstås slik at fylkeskommunen tillegges ansvar for å koordinere drikkevannsforsyning i sin helhet. Dette er i så fall en sterk utvidelse av, og i hovedsak ny rolle, som er tillagt fylkeskommunen. Enkelte fylkeskommuner har jobbet aktivt for å sikre driftsassistanser i sin region med godt resultat, noe som flere fylkeskommuner i større grad burde engasjert seg i. Norsk Vann mener allikevel at en slik utvidet rolle er svært lite ønskelig, da man får ytterligere en aktør å forholde seg til i en allerede fragmentert myndighetsstyring av sektoren. Videre vil det være krevende for en ny aktør å bygge seg opp kompetanse på drikkevann, jf. erfaringer fra Mattilsynet.

Norsk Vann støtter at fylkeskommunen tar en aktiv rolle i planarbeidet og sikring av vannkilder hvor hensynene går på tvers av kommunegrensar, men det må tydeliggjøres at oppgaven begrenser seg til dette.

NIS-regelverket - §24

Varsling av Mattilsynet ved en hendelse knyttet til nettverks- og informasjonssystemer, vil trolig være en ren myndighetsvarsling. Ikke en operativ varsling hvor informasjonen forventes å bli videreformidlet til andre med tilsvarende sårbarheter i sine nettverks- og informasjonssystemer. For å sikre at man får systematisk informasjon og rask nok varsling om sårbarheter, bør kommuner og vannforsyningssystemer knytte seg til en CERT. Mattilsynet må være tydelig i sin kommunikasjon på hva varsling til Mattilsynet innebærer, hvilket formål den har og hva som ikke blir ivare tatt ved en slik varsling.

Ved fastsettelse av bestemmelser knyttet til varslinger, jf. §24, fjerde ledd, ønsker Norsk Vann å bli hørt i forkant av en fastsettelse.

Lekkasjekartlegging og -reduksjon

I drikkevannsdirektivet er det foreslått en grense for rapportering av lekkasjenivå til å gjelde vannforsyningssystemer på minst 10.000 m³/døgn eller 50.000 personer. I forslag til endring av drikkevannsforskriften er det ikke satt noen nedre grense, men foreslås at kravet skal gjelde alle vannverkseiere uavhengig av størrelsen på vannforsyningssystemet. I §25 er nedre grense for rapportering satt til vannforsyningssystemer som produserer minst 10 m³ per døgn. I §15 er det beskrevet at rapporteringen skal gjennomføres som beskrevet i §25. I høringsbrevet er kravet omtalt til å gjelde alle vannverk. Dette skaper usikkerhet om det er satt en nedre grense på 10 m³/døgn. Norsk Vann mener det er svært liten nytte å innlemme vannverk mindre enn 10 m³/døgn, og legger til grunn at avgrensningen i §25 gjelder.

Vannverkene rapporterer i dag inn prosent vannlekkasje gjennom MATS. I tillegg rapporteres husholdningsforbruk og næringsforbruk. I veiledningen til innrapportering legges det til grunn et forbruk på 180 l/p/d. Gjennom arbeidet med benchmarkingssystemet bedreVANN har Norsk Vann opparbeidet seg erfaring med kvalitet på dataene som er innrapportert og hvordan dagens system fungerer. Dagens rapporteringssystem klarer ikke å levere gode og kvalitetssikrede data. For å få gode tall i bedreVANN tas det utgangspunkt i andre innrapporterte tall og det legges til grunn et vannforbruk på 140 l/p/d. Rapportering i prosent vanntap benyttes ikke. Vanntapet måles i m³/km/d.

Norsk Vann er positiv til at det settes fokus på vanntap, men mener det må gjøres store endringer i innrapporteringen og hvordan vanntap måles. Det forventes av Mattilsynet setter i gang med dette arbeidet snarest, slik at krav til rapportering og valg av parameter er avklart til frist for innrapportering. Bedre vanntapsmålinger ute i kommunene for å fremskaffe bedre datagrunnlag må også gjennomføres hos mange kommuner.

Norsk Vann ønsker å bidra i den videre dialogen, valg av parametere og arbeidet knyttet til dette.

Kommentarer til de enkelte paragrafene

§3b Definisjon av drikkevann

Presiseringen av at ubehandlet overflatevann ikke er drikkevann kan svekke forskriftens §4 som grunnlag for opprettelse og håndhevelse av hensynsonebestemmelser ved behandling av søknader om tiltak/aktiviteter. Følgelig må denne presiseringen tas ut, alternativt må det understrekes at ubehandlet overflatevann fra råvannskilder er en del av vannforsyningssystemet.

I begrunnelsen for endringsforslaget pekes det på at alt overflatevann må behandles for å betraktes som drikkevann. Imidlertid er kvaliteten på overflatevannet styrende for omfanget av vannbehandlingen, risiko ved svikt i vannbehandlingen og for behandlingkostnadene. Følgelig blir det svært feilaktig å frakoble overflatevannskvaliteten i råvannskildene fra behandlet vann. Norsk Vann frykter at den foreslåtte formuleringen vil kunne medføre dette, og i endra større grad sette kildebeskyttelsen under press. Utfordringen med kommunikasjon og forståelse knyttet til disse begrepene bør løses på annen måte enn via denne forskriftsendringen.

§3k Definisjon av vannbehandlingskjemikalier

Definisjonen av vannbehandlingskjemikalier hvor ordet «produkter som kommer i direkte kontakt med råvannet eller drikkevannet» kan oppfattes som alle materialer som er i kontakt med drikkevannet. Dersom dette kun er ment å omfatte vannbehandlingskjemikalier anbefales at ordet «produkter som kommer i direkte kontakt med råvannet eller drikkevannet» erstattes med «kjemikalier som kommer i direkte kontakt med råvannet eller drikkevannet».

§ 9 Leveringssikkerhet

Begrepet «Tilstrekkelig leveringssikkerhet» er uklart og det forstås forskjellig. Hvilke hendelser i farekartleggingen som skal legges til grunn som dimensjonerende, er mye diskutert. Følgelig blir også oppfattelsen av hva som er «tilstrekkelig» ulik, også internt i Mattilsynet.

I Norsk Vanns høringsuttalelse til forrige drikkevannsforskrift ble dette pekt på:

I gjeldende forskrift er kravet i § 11 ”å kunne levere tilstrekkelige mengder av drikkevann under normale forhold”. I forskriftsforslaget er dette innskjerpet ved at det benyttes begrepet ” til enhver tid”. I høringsnotatet fremgår det ikke hva denne skjerpelsen innebærer, men snarere beskrives det som en videreføring av gjeldende drikkevannsforskrift. Forståelsen av begrepet har stor betydning for blant annet redundans og reservevannforsyning og for selvpålagte krav som mange vannverkseiere har satt på hyppighet og lengde på avbrudd gjennom abonnentsavtaler og garantier. Krav til redundans og reservevannforsyning bør også utredes nærmere i samråd med vannbransjen, med sikte på en mer enhetlig forståelse av nødvendig nivå på leveringssikkerheten.

Norsk Vann har igangsatt prosjektet «Dimensjonering av reservevannsforsyning», for å klargjøre forståelsen av dette. Mattilsynet og HOD vil bli invitert inn i arbeidet, med et mål om en felles og enhetlig forståelse av begrepet.

§ 12 Beskyttelsestiltak

Presiseringen av kommunenes ansvar er viktig. Det er naturlig at vannverkseier må samarbeide med kommunen som har myndighet etter plan- og bygningsloven til å beskytte vannkilde med nedbørsfelt. Det vesentlige er at kommunen faktisk ser vannverkseiers rolle og samarbeider med dem. Sammen med endringen i §26, hvor kommunen gis ansvar for også å gjennomføre restriksjoner og tiltak, gir dette en riktig og viktig presisering av ansvarsforholdene.

§14 Vannbehandlingskjemikalier og biocider

I høringsbrevet pekes det på viktigheten av god veiledning fra Mattilsynet og Miljødirektoratet knyttet til godkjenning av vannbehandlingskjemikalier som er biocider. Nødvendig veiledningskapasitet og tilrettelegging av informasjon, vil kreve ressurser og kompetanse hos Mattilsynet og Miljødirektoratet. Norsk Vann forventer at det stilles tilstrekkelig med ressurser til disposisjon, slik at disse oppgavene kan ivaretas på en tilfredsstillende måte.

Tilsvarende er godkjenning av vannbehandlingskjemikalier viktig for å sikre tilgjengelighet og tilgang til de riktige kjemikaliene for de ulike anleggstypene. All informasjon om godkjente produkter må gjøres enkelt tilgjengelig.

§16 Materialer

Henvisningen til positivlister i forskriftsteksten bør være noe mer presis. I direktivet er uttrykket «Europeiske positivlister» benyttet. Det bør fremgå klart at det er positivlister som er utarbeidet med grunnlag i krav i drikkevannsdirektivet det vises til.

§18 Plangodkjenning

Det forutsettes at Mattilsynet har relevant kompetanse teknisk og hydraulisk for å kunne godkjenne planene.

Det er ønskelig at det utarbeides en tydelig veiledning omkring hvilke endringer i distribusjonssystemet som krever søknad om plangodkjenning.

§19 Prøvetakingsplan

I bokstav a) bør ordlyden endres fra «kan vise at konsentrasjonen» til «kan dokumentere at...».

Norsk Vann støtter påpekingen av at når vannforsyningssystem mottar vann fra et annet vannforsyningssystem så kan vannverkseierne samarbeide om prøvetakingsplan. Det må presiseres og tydeliggjøres at for prøvetakingshyppighet (antall prøver og parametere) legges det til grunn samme krav som om det var en eier/et vannforsyningssystem. En slik tydeliggjøring vil fjerne rom for tolking.

Det er uklart hvem som har ansvaret for prøvetaking og dokumentasjon av kobber, bly og nikkel. I henhold til §5 er vannverkseier ansvarlig for vannkvaliteten ved påkoblingspunkt og ikke for tappepunktet hos hver enkelt abonnent. Det må derfor fremgå at det er den som er ansvarlig for tappepunktet som er ansvarlig for prøvetaking og dokumentasjon for disse parametere. Materialer i installasjonene hos abonnentene varierer og er utenfor vannverkseiers kontroll.

§22 Tiltak

Norsk Vann støtter presisering av ansvarsforhold. Eier av enkeltvannforsyning (herunder stikkledninger) og internt fordelingsnett er ansvarlig for all aktivitet på sitt nett. Imidlertid er det uklart hvilke virkemidler vannverkseier kan benytte hvis det skjer aktivitet på stikkledninger og internt ledningsnett som kan utgjør en risiko for vannkvaliteten også i distribusjonssystemet. En oversikt over hvilke virkemidler som kan benyttes og om det bør gjøres endringer i lovverket for å styrke vannverkseier posisjon i slike saker, er det ønskelig at Mattilsynet utarbeider.

§23 Opplysningsplikt til abonnentene

Begrepet «historiske analysedata» må presiseres og avgrenses i veiledningen til forskriften. I direktivet er dette beskrevet i bilag IV, punkt 8.

Norsk Vann vil igangsette et prosjekt for å nærmere beskrive hva som ligger i opplysningsplikten og hvordan dette enklest kan løses. Flere av punktene er uklare og må tydeliggjøres i en veiledning, herunder fjerde ledd, punkt e) relevant informasjon fra farekartleggingen. Vi ser frem til en videre dialog med Mattilsynet om dette.

§25 Rapportering

Det vises til omtalen ovenfor. Nåværende rapporteringssystem, MATS, må erstattes med et funksjonelt system for at vannverkseier skal kunne følge opp kravene i §25.

§26 Kommunens plikter

Norsk Vann støtter presiseringen av kommunens plikter til å gjennomføre restriksjoner og tiltak. Et vannforsyningssystem har ikke selv mulighet til å gjennomføre restriksjoner og beskyttelsestiltak knyttet til arealbegrensninger i nedbørsfelt.

§31 Ikrafttredelse

For Glitrevannverket har «Forskrift 10.oktober 2003 nr. 1233. Forbud mot virksomhet som kan forurense Glitre som vannforsyningssystem» vært et svært nyttig virkemiddel for å sikre vannkilden med nedbørsfelt. Etter deres erfaring gir forskriften en sikker og langsiktig hjemmel for å verne kilden mot aktiviteter fra allmennheten. Drikkevannskilden Glitre ligger i fire kommuner, og disse har ikke synkroniserte planstrategier. Det å få innarbeidet likelydende restriksjoner i form av bestemmelser eller lignende juridisk bindende båndlegging, når planarbeidet ikke foregår synkront, peker Glitre på som tilnærmet umulig. I tillegg er det kun to av de fire kommunene som benytter Glitre som drikkevannskilde. Dette kan medføre at det kan oppstå motstridene interesser i forvaltningen og båndleggingen av kilden og nedbørsfelt i fremtiden. Hver gang kommuneplanen skal revideres vil det medføre en tilhørende usikkerhet og risiko for at restriksjonene endres og lempes på. Glitrevannverket mener derfor at dagens forskrift gir et betydelig bedre og mer langsiktig vern av drikkevannskilden enn om dette skal forsøkes innarbeidet i hver kommunes respektive arealplan.

Norsk Vanns delers Glitres oppfatning at man får et mer usikkert vern mot aktiviteter i og rundt kilden gjennom plan og bygningsloven som beskrevet ovenfor. Utfra dette støtter Norsk Vann at dagens Glitreforskrift videreføres med hjemmel i denne revisjonen av drikkevannsforskriften.

Vedlegg 1

Prøvetaking av parametere som retter seg mot kvalitetsendringer som skjer i internt fordelingsnett, må utføres av eier av internt fordelingsnett. Dette vil gjelde bly, nikkel og kobber. Ansvaret for prøvetaking må presiseres og klargjøres i forskriftsteksten. Prøvetakingsmetoden slik den er beskrevet vil kun gi informasjon om utlekking fra armatur, ikke den bakenforliggende vannkvaliteten levert av vannverket. Metoden er basert på risikobetraktninger om hvor slik utlekking vil oppstå og er derfor hensiktsmessig, men det må tydelig fremgå at det ikke er vannverkseiers plikt å prøveta for slike parametere.

Mattilsynet bør gjøre en nasjonal risikovurdering av forekomst av bly, nikkel og kobber og utfra dette vurdere anbefalinger knyttet til prøvetaking mot huseiere. Herunder også anbefalinger om å benytte armatur som er godkjent iht eksisterende godkjenningsordninger, og andre helsesrelaterte anbefalinger som informasjon om bruk av varmtvann til matlaging/drikke, jf §23, fjerde ledd punkt f).

For å kunne gjøre en tilfredsstillende risikovurdering av bruk av plantevernmidler i nedbørsfeltene, må de etater som er ansvarlig for å føre oversikt og kontroll med slik bruk, gi all nødvendig informasjon til vannverkseier. I veiledningen til forskriften bør det gis en oversikt over hvor slike opplysninger kan hentes, og hvem som er ansvarlig myndighet.

Uran

Uran er kun relevant for grunnvannsbrønner, ikke overflatevannkilder. Dette må presiseres i kommentaren i vedlegg 1.

PFAS

Grenseverdien for PFAS er satt som i EUs drikkevannsdirektiv, dvs. 0.1 µg/l for 20 PFAS. Den europeiske myndigheten for mattrygghet, EFSA, fastsatte i 2020 en ny tålegrense for trygt ukentlig inntak av 4 ulike PFAS (4.4 ng/kg kroppsvekt for summen av 4 PFAS). De fleste mennesker får i dag i seg mer PFAS enn tålegrensen fra maten vi spiser. I Danmark er det satt en meget streng grenseverdi for drikkevann på 2 ng/l for disse 4 PFAS, som gjenspeiler at inntaket fra drikkevann kan være omtrent 10% av EFSA's tålegrense. En så lav grenseverdi vil være urealistisk å oppnå for mange europeiske land. Sverige vurderer en grenseverdi på 4 ng/l for 4 PFAS, som vil medføre store investeringskostnader for en del svenske vannverk.

Norsk Vann antar at det også i Norge vurderes en noe strengere grenseverdi for PFAS i drikkevann enn den som er satt i EUs drikkevannsdirektiv, og som i større grad reflekterer tålegrensene til EFSA. Norsk Vann mener at grenseverdiene må gjenspeile en fornuftig vurdering av hva som er en hensiktsmessig og gjennomførbar grenseverdi. Norsk Vann ønsker å bidra i den videre dialogen om dette.

Vedlegg 2

Somatiske kolifager

Merknad til Somatiske kolifager er formulert som følger i forslaget til endring av drikkevannsforskriften; *Tiltaksgrensen gjelder for råvann. Somatiske kolifager er bare obligatorisk å analysere for i drikkevannet dersom råvannsanalysene viser at det er mer enn 50 PfU/100 ml råvann. Somatiske kolifager skal da analyseres i drikkevannet for å beregne hvilken barriereeffekt (log-fjerning) vannbehandlingen har for patogene virus.*

I drikkevannsdirektivet er formuleringen «..., bør det analyseres etter hvert led i behandlingsprosessen for at bestemme de eksisterende barrierers log reduksjon og for at vurdere.....»

Norsk Vann mener at det er ønskelig å benytte samme tekst i den norske forskriften som i direktivet for å kunne vurdere om det er kun en av barrierene som fungerer tilstrekkelig, eller om vannbehandlingen har minimum to/tilstrekkelige barrierer mot virus.

Turbiditet

Hva som menes med «filtrering av overflatevann» må beskrives nærmere, da det finnes ulike metoder med ulikt formål (kullfilter, sandfilter, membran). Videre benyttes også marmorfilter til justering av vannkvaliteten for korrosjonskontroll. Formålet med filtertrinnet vil ha stor betydning for hva som er relevant grenseverdi.

Ved kjemisk felling/koagulering med påfølgende filtrering, benyttes turbiditet som en viktig driftsparameter. Målt turbiditet ut av filtre viser om prosessen er velfungerende, har tilstrekkelig rensegrad og fungerer som en hygienisk barriere. Det vises til Norsk Vanns rapporter om mikrobiell barriere analyse, herunder rapport 209 «Veiledning i mikrobiell barriere analyse» (2014). For å sikre barriereeffekt ved kjemisk felling er det satt krav om turbiditet mindre enn 0,2 eller 0,1 NTU i produsert vann overvåket i sanntid (online) ut fra filterene. For slike anlegg vil en grense på 0,3 være for høy utfra en vurdering av barriereeffekt.

For noen marmorfilteranlegg (rene filteranlegg med hovedformål pH justering) vil disse kunne ligge over 0,3 NTU i mer enn 5 % av tiden (basert på erfaring fra norske anlegg). Dette kan være anlegg med lave fargetall/TOC-innhold, slik at etterfølgende desinfeksjon fungerer rimelig greit selv om det er igjen noen partikler. Her vil grenseverdien være unødvendig streng.

Norsk Vann anbefaler at grenseverdier for turbiditet vurderes utfra hensikten med bruken av parameteren og formålet med rensetrinnet, som beskrevet ovenfor. Dette må tas inn som merknad til turbiditet i vedlegg 2.

Videre forstå vi det slik at kravet ute på ledningsnett hos abonnentene er «Akseptabel for abonnentene» jf. vedlegg 1.

Krav eller forventninger til driftsparametre må skilles ut i egen oversikt/tabell, slik at de ikke blir omfattet av og sammenblandet med analysekravene som ivaretas av akkreditert laboratorium.

Avsluttende kommentar

Norsk Vann ber Mattilsynet å legge til grunn våre kommentarer og synspunkter i det videre arbeidet med forskriften.

Vi ønsker departementet og Mattilsynet lykke til med det videre revisjonsarbeidet. Norsk Vann står til disposisjon for nærmere utdypninger og diskusjoner ved behov.

Med hilsen
Norsk Vann BA

Thomas Breen
Direktør
(sign)

Kjetil Furuberg
Avdelingsleder
(sign)

Kopi til: KS